

Молебень до Пресвятого Серця Ісуса – червень 2025

Вибрані уривки
з останньої Енцикліки Папи Франциска
на кожен день

ЕНЦИКЛІКА *DILEXIT NOS*
ВІН ПОЛЮБИВ НАС
ПРО ЛЮДСЬКУ І БОЖЕСТВЕННУ ЛЮБОВ
СЕРЦЯ ІСУСА ХРИСТА

переклав о. О. Кривобочок SI

(неофіційний переклад для особистого вжитку)

1 червня, неділя

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска

1. «Він полюбив нас», – говорить святий Павло про Христа, щоби ми зрозуміли, що від цієї любові ніщо «не зможе нас відлучити». Павло впевнено це стверджує, бо сам Христос запевнив у цьому своїх учнів: «Я вас полюбив». Також каже нам: «Називаю вас друзями». Його відкрите серце випереджує нас і очікує беззастережно, не ставлячи жодних початкових вимог, щоби нас любити й пропонувати свою дружбу: «Він полюбив нас першим». Завдяки Ісусові «ми пізнали й увірували» в ту любов.

Серце Ісуса, Сина Предвічного Отця, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, ми хочемо відкрити наші серця для таємниці любові, яку Ти нам об'являєш. У тиші молитви ми сповідуємо, що ми були створені та відкуплені любов'ю, яка єднає Тебе з Отцем, любов'ю, якою Святий Дух освячує нас.

2-3 хвилини Адорації в тиші

2 червня, понеділок

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

3. Водночас серце – місце щирості, де не можна ні обманювати, ні фальшивити. Зазвичай воно показує наші справжні наміри, те, про що справді думаємо, у що віримо й прагнемо, «секрети», які нікому не відкриваємо, тобто оголену правду. Йдеться не про ілюзорне чи оманливе, а про автентичне, справжнє, повністю «особисте». Тому Даліла питала Самсона, який не зрадив таємницю своєї сили: «Як ти можеш казати, що мене любиш, коли серце твоє далеке від мене?». Лише коли він розкрив їй свій секрет, «зрозуміла Даліла, що він відкрив їй своє серце».

4. Ця правда про кожную особу часто ховається за великою кількістю порожніх слів, які перешкоджають нам розуміти самих себе і, тим більше, іншу людину:

Тому розуміємо, чому Книга Приповідок напоумляє нас: «Більш ніж щось інше пильнуй своє серце, бо з нього б'ють життя джерела. Відкинь лукавство уст від себе, і губ неправду віддали від себе». Фальшивість, приховування і обман нищать і спотворюють серце.

Серце Ісуса, в лоні Матері Діви Святим Духом утворене,
помилуй нас!

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми хочемо перебувати в правді перед Тобою. В глибині серця ми відчуваємо, що з Тобою нам не потрібно нічого приховувати. Наповни нас Твоїм Духом, Духом Істини та Любові.

2-3 хвилини Адорації в тиші

3 червня, вівторок

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

19. Серце також здатне об'єднати і гармонізувати нашу особисту історію, яка ніби розбита на тисячі шматків, але все в ній може мати сенс. Це те, що Євангеліє говорить про погляд Марії, яка споглядала серцем. Вона вміла вести діалог із цінним досвідом, роздумуючи над ним у своєму серці, даючи цьому час і зберігаючи в пам'яті. В Євангелії найкращим описом того, як мислить серце, є два фрагменти св. Луки, які говорять, що Марія «усе це зберігала і роздумувала над цим у своєму серці». Дієслово, яке тут з'являється, означає роздумувати, об'єднати дві речі розмірковуючи над ними, аналізуючи їх у внутрішньому діалозі. Друге дієслово означає «турботливо зберігати», і Марія зберігала не тільки «сцену», яку бачила, але також те, чого ще не розуміла, але воно було присутнім і живим, очікуючи, коли все об'єднається в серці.

Серце Ісуса, зі Словом Божим суттєво з'єднане, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, ми хочемо відкрити тишу, в якій зростає Твоє Слово. Під впливом емоцій ми можемо сказати такі слова ближньому, які будуть непокоїти наше сумління. Але якщо їх не вимовляємо, то вони стають нашою найкращою молитвою. Молитовне мовчання – це не відмова спілкування. Це вибір того, що є найважливішим.

2-3 хвилини Адорації в тиші

4 червня, середа

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

22. Тому, коли ми бачимо війни, які йдуть одна за другою, при співучасті чи байдужості інших країн, або про звичайну боротьбу довкола меркантильних інтересів, то можемо подумати, що світ втрачає серце. Варто лише побачити і послухати старших жінок з обох воюючих сторін, які опинилися в полоні цих руйнівних конфліктів. Серце розривається, коли бачимо, як вони оплакують своїх убитих онуків чи волають про власну смерть, бо втратили дім, в якому прожили все своє життя. Вони, які багаторазово були взірцями сили й стійкості упродовж важкого й жертвовного життя, тепер, на схилі літ, переживають не заслужений спокій, а страждання, страх і обурення. Звинувачування інших не вирішує цієї ганебної драми. Бачити сльози цих бабусь і не відчувати біль – це ознака світу без серця.

Серце Ісуса, безмежної величі, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми хочемо занурити в Твоєму Серці біль і гнів через війни та всілякі кривди, завдані спланованим, жорстоким режимом. Нехай наші серця не наповняться ненавистю. Велич Твого Серця – це велич непереможної любові.

2-3 хвилини Адорації в тиші

5 червня, четвер

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

26. Святий Бонавентура говорив, що в остаточному розрахунку потрібно просити «не про світло, а про вогонь». Він навчав, що «віра міститься в інтелекті так, що пробуджує почуття». У цьому сенсі св. Джон Генрі Ньюмен вибрав своїм девізом фразу «*Cog ad cog loquitur*», (*Кор ад кор локвітур*), бо Господь спасає нас, коли Його Пресвяте Серце промовляє до наших сердець. Ця логіка провадила його, великого мислителя, до місця найінтимнішої зустрічі із самим собою і з Господом не через читання і роздуми, а через молитовний діалог серцем до серця з живим і присутнім Христом.

Серце Ісуса, Святине Божа, *помилуй нас!*

Дивлячись на Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, ми хочемо молитися словами святого Джона Генрі Ньюмена:

«Найсвятіше і повне любові Серце Ісуса, Ти сховане в Пресвятій Євхаристії і постійно страждаєш за нас. Поклоняюся Тобі з усією моєю любов'ю і благоволінням, з гарячим почуттям, з найбільшою покорою і непохитною волею. Заповни моє серце Тобою, щоби ані події дня, ані обставини часу не могли його звести, щоби в Твоїй любові й страху воно зазнало мир».

2-3 хвилини Адорації в тиші

6 червня, п'ятниця

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

28. Наші спільноти тільки через серце зможуть об'єднати різні думки й прагнення і заспокоїти їх, щоби Святий Дух вів нас як спільноту братів, бо втихомирювати – це завдання серця. Серце Христа – це екстаз, дорога виходу, дар, зустріч. У Серці Христа ми стаємо здатними до здорових і щасливих стосунків, до будування в цьому світі Царства любові та справедливості. Наше серце, з'єднане з Серцем Христа, здатне до такого соціального чуда.

29. Серйозне ставлення до серця має соціальні наслідки. II Ватиканський Собор перед трагедіями світу запрошує нас повернутися до серця і пояснює, що людина «не помиляється, коли вважає себе вищою за тілесні речі, а не тільки часткою природи чи безіменним елементом людського суспільства. Своїм внутрішнім світом людина перевершує всесвіт речей, а досягає вона цих внутрішніх глибин, коли входить у своє серце, де очікує на неї Бог, який “вивідує серце”, і де вона під оком Божим вирішує власну долю».

Серце Ісуса, ДOME Божий і Брамо Неба, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми хочемо зупинити потік слів та образів, що ллються з динаміків та екранів. Допоможи нам у тиші наших сердець знайти те, що веде до миру, і відкинути те, що нас розділяє.

2-3 хвилини Адорації в тиші

7 червня, субота

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

30. Звернімося до Серця Христа, до центру Його сутності, яке є палаючим полум'ям божественної та людської любові й найбільшою повнотою, яку може осягнути людина. Там, у цьому Серці, ми остаточно пізнаємо себе самих і вчимося любити.

31. Врешті, Пресвяте Серце – об'єднуючий принцип дійсності, бо «Христос – серце світу; Його Пасха смерті та воскресіння – центр історії, яка, завдяки Йому, є історією спасіння». Усі створіння «рухаються вперед, з нами і через нас, до спільної точки, якою є Бог, у тій трансцендентній повноті, де Воскреслий Христос все обіймає і просвічує». Перед Серцем Христа благаю Господа, щоби ще раз зглянувся над цією зраненою землею, в якій Він хотів жити, як один із нас. Нехай Він уділить скарби свого світла й любові, щоби наш світ, який переживає війни, суспільно-економічну нерівність, споживацтво й нелюдське використання технологій, міг віднайти найважливіше і найпотрібніше – серце.

Серце Ісуса, палаюче Вогнище любові, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, ми хочемо знайти тишу, в якій ми перебуватимемо. Допоможи нам, хоча б кілька разів на день, проживати глибину нашої зустрічі з Тобою замість постійної поверхневості.

2-3 хвилини Адорації в тиші

8 червня, неділя Зіслання Святого Духа

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

75. Звернімо тепер увагу на Святого Духа, який наповнює Серце Христа і палає в Ньому. Бо, як сказав св. Йоан Павло II, Серце Христа – це «шедевр Святого Духа». Це не тільки минуле, бо «в Серці Христа продовжується дія Святого Духа, якого Ісус вважав натхненням своєї місії і якого під час Тайної Вечері обіцяв зіслати на Апостолів. Саме Святий Дух допомагає прийняти багатство, яке приховується в знакові пробитого боку Христа, з якого народилася Церква». Остаточно «тільки Святий Дух може відкрити нам повноту «внутрішньої людини», яка міститься в Серці Христа. Тільки Святий Дух може вчинити, щоб із цієї повноти поступово виходила, також і для наших людських сердець, сила».

Серце Ісуса, доброти і любові повне, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми бажаємо отримати невимовний Дар Святого Духа. Дай нам відчутти радість бути Твоїми учнями і допоможи нам ділитися цією радістю з іншими.

2-3 хвилини Адорації в тиші

9 червня, понеділок

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

33. Христос не пояснював, як Він нас любить. Він показував це своїми вчинками. Спостерігаючи за Його діями, ми відкриваємо, як Він ставиться до кожного з нас, навіть якщо нам важко це сприйняти. Звернімо наш погляд туди, де наша віра може це розпізнати – до Євангелія.

34. Євангеліє говорить, що Ісус «прийшов до своїх». Своїми є ми, бо Він не вважає нас чужими. Він вважає нас своїми й опікується нами з великою турботою. Ставиться до нас, як до своїх. Але не як до невільників, бо говорить: «Тож слугами вже не називатиму вас». Те, що Він нам пропонує, – це взаємні стосунки друзів. Прийшов, подолав усі перешкоди, став близький нам як усі прості й щоденні речі. Зрештою, Він має інше ім'я – «Еммануїл», яке означає «Бог з нами», Бог як частина нашого життя, який живе між нами. Божий Син прийняв людське тіло і «применшив себе самого, прийнявши вигляд слуги».

Серце Ісуса, чеснот усяких бездонна Глибінь, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми хочемо втихомирити наші серця перед Тобою. Є так багато речей, яких ми не розуміємо. Нас самих та наших близьких. Ми вимагаємо негайних відповідей та пояснень. Існує мир, який походить не від знання, а від довіри. Навчи нас справжній довірі до Тебе та до тих, хто нам найближчий.

2-3 хвилини Адорації в тиші

10 червня, вівторок

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

35. Ісус завжди в пошуку, завжди близько, постійно відкритий на зустріч. Ми спостерігаємо за Ним, коли Він біля криниці розмовляє із самарянкою, яка прийшла по воду. Бачимо, як у темряві ночі Він зустрічається з Никодимом, який боявся, що їх побачать разом. Ми захоплюємося Ним, коли Він без упередження дозволяє блудниці мити Його ноги; коли жінці, схопленій під час перелюбу, говорить просто в очі: «То і я тебе не осуджую»; або коли бачить байдужість своїх учнів і з чутливістю запитує сліпого при дорозі: «Що ти хочеш, щоб я зробив тобі?» Христос показує, що Бог близько, співчуває, Він чуйний.

36. Якщо Ісус когось зціляв, то волів підійти до нього: «Ісус простягнув руку й доторкнувся до нього», «Він доторкнувся до її руки», «Тоді він доторкнувся до їхніх очей». І навіть зцілював калік своєю слиною – як мати, щоби вони не відчували, що Він далеко від їхнього життя. Бо «Господь знає прекрасну науку лагідності. Це ніжність Бога, який любить нас не на словах; Він підходить і стає поруч, щоби ми відчули тепло Його любові».

Серце Ісуса, Царю та Єднання всіх сердець, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, під заплющеними повіками, ми хочемо побачити очима уяви та віри, як Ти наближаєшся до кожного з нас, обіймаєш нас, витираєш наші сльози, тримаєш нашу руку. Ти є. Ти поруч.

2-3 хвилини Адорації в тиші

11 червня, середа

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

37. Оскільки нам важко довіряти, бо ми зазнали стільки неправди, агресії та розчарувань, то Ісус шепоче нам на вухо: «Бадьорися сину»; «Бадьорися, дочко!» Потрібно подолати страх і усвідомити, що з Ним не маємо що втрачати. Петрові, який не довіряв, Ісус «простягнув руку, вхопив його і мовив до нього: “Маловіре; чого засумнівався?”» Не бійся. Дозволь Ісусові підійти та сісти біля тебе. Ми можемо сумніватися в людях, але не в Ньому. І не вагайся з огляду на свої гріхи. Пам’ятай, що багато грішників «посідали з ним» до столу, і це Ісуса не засмучувало.

38. Це сам Ісус сьогодні очікує, що даси Йому можливість освітити твоє життя, підняти тебе, наповнити його силою. Перед смертю Він сказав своїм учням: «Не полишу вас сиротами; я прийду до вас». Він завжди знайде можливість об’явитися в твоєму житті, щоб ти міг зустрітися з Ним.

Серце Ісуса, в якому всі скарби мудрості та знання, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми віддаємо наші справи в Твої руки. Ти не залишаєш нас з ними на самоті. Відмовившись від гарячкового бажання все вирішити, ми хочемо негайно відкритися тиші, яка не потребує слів, і відчутти присутність, яка не потребує пояснення.

2-3 хвилини Адорації в тиші

12 червня, четвер

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

39. Євангеліє розповідає про багатого юнака, сповненого ідеалами, але який не мав сили змінити своє життя. Тоді «Ісус, поглянувши на нього, вподобав його». Чи можеш уявити цей момент, цю зустріч двох поглядів – людини й Ісуса? Якщо Ісус тебе кличе, запрошує до якоїсь місії, то спочатку дивиться на тебе, проникає в глибину твого серця, відчуває і розуміє все, що в тобі діється, фіксує на тобі свій погляд: «А йдучи попри Галилейське море, побачив двох братів. Пройшовши звідтіль далі, побачив інших двох братів».

40. Багато текстів Євангелія показують, як Ісус звертає всю свою увагу на людей, на їхні турботи, на їхнє страждання. Коли здається, що всі нас ігнорують, що ніхто не цікавиться тим, що з нами відбувається, що ми нічого не значимо для оточуючих, то Ісус цікавиться нами. Саме це Він проявив стосовно Натанайла, який був самотнім і зануреним у свої роздуми: «Перше, ніж Филип закликав тебе, бачив я тебе».

Серце Ісуса, в якому перебуває вся повнота Божества, *помилуй нас!*

Споглядаючи Ісуса, прихованого під видом хліба, нехай кожен з нас скаже в своєму серці: «Мій Ісусе, хочу залишатися під Твоїм поглядом. Ти бачив мене протягом дня, співчував моїм труднощам і чекав цієї особистої зустрічі зі мною».

2-3 хвилини Адорації в тиші

13 червня, п'ятниця

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

41. Саме тому, що Ісус уважний до нас, Він може розпізнати кожний твій добрий намір, кожний твій добрий малий вчинок. Євангеліє розповідає, що Він побачив «вдову убогу, що кидала туди дві лепти» і відразу звернув на це увагу своїх апостолів. Ісус звертає свою увагу у такий спосіб, що оцінює в нас добрі речі. Коли сотник з повною довірою просив Його, то, «почувши це Ісус, здивувався». Як добре знати, що коли інші ігнорують наші добрі наміри та вчинки, то Ісус не нехтує ними, а дивується.

42. Він, як людина, навчився цього від Марії, своєї мами. Вона «пильно зберігала все це, роздумуючи в своїм серці» і разом зі св. Йосипом учила Ісуса від наймолодших літ бути уважним.

Серце Ісуса, з повноти якого всі ми отримали, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми хочемо навчитися від Тебе і від Твоєї Матері Марії зосередженої уваги. Внутрішня тривога часто виникає не від того, що відбувається насправді, а від думок, які пульсують у нас і яким ми надаємо владу. Допоможи нам бачити Боже провидіння, особливо там, де ми намагаємося розраховувати тільки на самих себе.

2-3 хвилини Адорації в тиші

14 червня, субота

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

72. ...Коли Син Божий став людиною, то всі прагнення та устремління Його людського серця були спрямовані до Отця. Якщо поглянемо, як Христос ставився до Отця, то зможемо помітити захоплення Його людського серця, це досконале і постійне спрямування до Отця. Його земне життя – це мандрівка, під час якої Він відчував у своєму людському серці постійний поклик йти до Отця.

73. Знаємо, що арамейське слово, яким Ісус звертався до Отця, звучало «*Abba* – татусю». В тодішню епоху декого дратувала така фамільярність. Саме так Ісус звертається до Отця у хвилини агонії перед смертю: «Авва – Отче, усе тобі можливе: віддали від мене цю чашу! Та не що я хочу, а що ти». Він завжди відчував, що Отець Його любить: «Полюбив єси мене перед заснуванням світу». У своєму людському серці Ісус досвідчив екстаз, слухаючи, як Отець говорить: «Ти єси Син мій любий, у тобі – моє уподобання».

Серце Ісуса, яке Отець Собі дуже вповодбав, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми хочемо пізнати справжнє обличчя Отця. Промовляючи разом з Тобою ніжні слова «Авва – Отче», ми зупиняємося у своєму поспіху та вдихаємо любов, яка нас створила.

2-3 хвилини Адорації в тиші

15 червня, неділя

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

103. Св. Августин проклав дорогу пошани до Пресвятого Серця як місця особистої зустрічі з Господом. Для нього Серце Христа – це не тільки джерело благодаті та таїнств, але також місце особистої зустрічі з Христом, місце зустрічі з Любов'ю. Там початок найціннішої мудрості – пізнання Його. Августин пише, що Йоан, улюблений учень, на останній Вечері схилив голову на груди Ісуса, і у такий спосіб наблизився до санктуарію мудрості. Це не інтелектуальне споглядання богословської істини. Св. Єронім пояснював, що особа, яка здатна споглядати, «не тішиться красою потоку води, а п'є воду з боку Господа».

Серце Ісуса, одвічне прагнення світу, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, ми хочемо чути стукіт Твого серцебиття. Як і улюблений учень, ми хочемо пізнавати Твої прагнення і відповідати на них.

2-3 хвилини Адорації в тиші

16 червня, понеділок

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

104. Св. Бернард відновив символіку пробитого боку Господа у безпосередньому розумінні як об'явлення і дару любові Його Серця: «Те, чого не знаходжу в собі, довірливо шукаю в глибині Господа, наповненій добром і милосердям, які впливають із численних ран Його найсвятішого тіла, бо вороги пробили Його руки й ноги і списом прокололи Його бік; через отвори ран я можу отримати мед з каменю і м'яку олію з найтвердішої скелі; можу смакувати і бачити, який ніжний і солодкий Господь. Жорстоке залізо пробило Його душу і зранило Його серце, щоб Він міг співстраждати з моїми слабостями. Таїна Його серця проглядається крізь рани Його тіла; ми вже можемо споглядати цю шляхетну таїну безмежної доброти нашого Бога».

Серце Ісуса, терпеливе й багате милосердям, *помилуй нас!*

Поклоняємось Тобі, Ісусе, прихованому під видом хліба. Ми прагнемо досвідчувати Твоє милосердя. В думках промовляю до Тебе, Господи: «Визнаючи Твоє милосердя, я мушу мовчати. Бо не тільки злочини світу, але також і мої власні гріхи, заслуговують на великий крик протесту та осуду, а Ти, Ісусе, завжди готовий пробачити, хоча ціною є Твій Хрест».

2-3 хвилини Адорації в тиші

17 червня, вівторок

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

(Увага! В тексті багато важких імен!)

110. Багато святих жінок розповіли про свій досвід зустрічі з Христом, який став спочинком у Серці Господа, джерела життя і внутрішнього миру. Так було зі святою Лютгардіс, святою Мехтільдою Гакеборнською, святою Анджелою з Фоліньйо, Юліаною з Норвіча та іншими. Свята Гертруда Велика, монахиня-цистерціанка, розповіла про момент молитви, коли схилила голову на Серці Христа й слухала, як б'ється Його Серце. Вона запитала святого Йоана Євангеліста, чому він в своєму Євангелії не описав те, що відчував, коли мав подібний досвід. Гертруда говорить, що «солодкість цього серцебиття була прихована до сучасних часів, щоби, слухаючи це, світ, який уже постарів і став літеплим в любові Бога, почав оновлюватися».

Серце Ісуса, щедre для всіх, які до Тебе взивають, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, ми просимо звільнення від холодності в молитві, від рутини в ритуалах.

2-3 хвилини Адорації в тиші

18 червня, середа

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

119. Під кінець XVI століття у Паре-ле-Моньялі відбулися наступні події. Св. Маргарита Марія Алякок розповіла про важливі об'явлення між кінцем грудня 1673 і червнем 1675. Фундаментальною є декларація любові в першому великому об'явленні. Ісус говорить: «Моє божественне Серце так розпалене любов'ю до людей і, особливо, до тебе, що вже не може тримати в собі її полум'я, воно хоче передати її через тебе, об'явити всім людям, щоби збагатити їх дорогоцінними скарбами, які тобі зараз покажу».

120. Свята Маргарита Марія потужно і ревно це підсумовує: «Він показав мені всі чудеса своєї любові та невимовні таїни свого Пресвятого Серця, які до цього моменту були приховані від мене. В наступних об'явленнях була підтверджена краса цього послання: «Він показав мені невимовні чудеса своєї чистої любові, і як сильно Він любить людей».

Серце Ісуса, Джерело життя і святості, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми усвідомлюємо, що Ти хочеш бути з нами не лише у свята, а й у нашому повсякденному житті. Якщо ми намагаємося жити далеко від твого серця, ми швидко втрачаємо зв'язок і з власним серцем.

2-3 хвилини Адорації в тиші

19 червня, четвер

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

125. Коли св. Клавдій де Коломб'єр дізнався про досвід святої Маргарити, то відразу став її захисником. Деякі висловлювання святої Маргарити, якщо їх неправильно зрозуміти, можуть привести до надмірної довіри своїм жертвам і приношенням, тому святий Клавдій показує, що автентичне споглядання Серця Христа викликає не самозадоволення чи марнославства в людському досвіді й зусиллях, а невимовне зречення у Христі, яке наповнює життя миром, безпекою і рішучістю.

Серце Ісуса, справедливості й любові Скарбнице, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, ми прагнемо звертатися до Тебе, словами молитви святого Клавдія:

«Я сильно вірю, мій Боже, що Ти опікуєшся всіма, хто надіється на Тебе, і що нічого не може бракувати тому, хто всього очікує від Тебе. Тому я вирішив віднині жити без жодних турбот і віддати Тобі весь мій неспокій. Нехай інші надіються на своє багатство й таланти, або на невинність свого життя чи суворі покути, або на свої численні добрі діла, або на свої ревні молитви, але моєю єдиною надією є Ти. Така надія ніколи нікого не підводила. Тому я впевнений, що завжди буду щасливим, бо сильно вірю, що так буде, бо Ти, Боже, є моєю надією».

2-3 хвилини Адорації в тиші

20 червня, п'ятниця

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

136. Мабуть, найважливіший текст для зрозуміння суті побожності Св. Терези від Дитяти Ісус до Серця Христа – це лист, який вона написала до свого товариша Моріса Белльєра: «Коли бачу, як Магдалина у присутності багатьох гостей обмиває слізьми ноги свого улюбленого Вчителя, якого вона торкається уперше, відчуваю, що її серце зрозуміло глибини любові й милосердя Серця Ісуса, і оскільки вона – велика грішниця, то Серце з любов'ю готове не тільки її пробачити, але також обдарувати її благадями божественної інтимності й піднести її на вершини споглядання. Ах! Дорогий Братику, зізнаюся тобі, що коли мені було дано благодать зрозуміти любов Серця Ісуса, ця любов вигнала з мого серця увесь страх. Згадування власних провин впокорує мене, спонукає не покладатися на свої слабкі сили, і ще більше – говорить мені про милосердя й любов».

Серце Ісуса, Покуто за гріхи наші, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми вчимося смирення від Тебе. Нам вже не потрібна жодна похвала чи втішні слова від людей, коли ми зігріваємося у світлі Твоєї присутності.

2-3 хвилини Адорації в тиші

21 червня, субота

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

165. Починаючи з другого великого об'явлення святій Маргариті Алякок, Ісус висловлює біль, бо за свою велику любов до людей отримує «не вдячність, а холод і байдужість, висміювання і погорду. Господь додає, що це його болить більше, ніж усі пережиті муки».

166. Ісус говорить про своє прагнення, щоб Його любили, показує нам, що Його Серцю не байдужа наша відповідь на це прагнення: «Я сильно прагну, щоби люди любили Мене в Пресвятих Дарах, і це прагнення Мене спалює; і не можу знайти нікого, хто міг би заспокоїти це прагнення, відповідаючи у такий спосіб на мою любов». Ісус просить про любов. Коли віруюче серце це відкриває, то спонтанно з'являється відповідь, яка полягає не у важких пошуках зречень чи простого виконання обтяжливих обов'язків, а в любові: «Я отримала від Бога великі благодаті Його любові й відчула прагнення на якусь благодать відповісти любов'ю на любов».

Серце Ісуса, зневагою переповнене, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, ми перепрошуємо за будь-яку байдужість до Таїнства Євхаристії. Ми прагнемо завжди пам'ятати про Тебе, схованого у дарохранительниці, і цінувати Твою таємничу присутність.

2-3 хвилини Адорації в тиші

22 червня, неділя Божого Тіла

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

182. Святий Йоан Павло II пояснив, що, віддаючи себе Серцю Христа, «на руїнах накопиченої ненависті й насильства може постати бажана цивілізація любові, царство Серця Христа»; це, безумовно, означає, що ми здатні «об'єднати синівську любов до Бога з любов'ю до ближнього»; отож «це справжнє відшкодування, яке очікує Серце Спасителя». Разом із Христом на руїнах, які ми залишили в світі своїми гріхами, ми покликані будувати нову цивілізацію любові. Йдеться про відшкодування, яке від нас очікує Серце Христа. Посеред біди, яку спричинило зло, Серце Христа прагнуло нашої співпраці для відновлення добра і краси.

Серце Ісуса, за провини наші скрушене, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, наша надія на кращий світ відроджується. Якщо нам здається, що ми не здатні змінити багато чого навколо себе, у Твоїй присутності ми бачимо, що можемо змінити багато чого всередині себе. У тиші перед Тобою ми можемо це побачити.

2-3 хвилини Адорації в тиші

23 червня, понеділок

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

184. Саме тому, що євангельське відшкодування має потужне суспільне значення, наші акти любові, служіння і примирення, щоби справді були дієвими, вимагають, щоби Христос нас спонукав, мотивував. Святий Йоан Павло II також говорив, що «для побудови цивілізації любові» сучасне людство потребує Серця Христа. Християнське відшкодування не слід розуміти тільки як збір зовнішніх справ, які потрібні й часто дивовижні. Воно вимагає містики, душі, сенсу, який дає силу, поштовх, невтомну креативність. Воно потребує життя, вогню і світла, які походять від Серця Христа.

Серце Ісуса, аж до смерті слухняне, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, ми хочемо зрозуміти, що отримання прощення не скасовує відшкодування. Справжнє покаяння веде до примирення, воно призводить до прощення, а прощення дає силу обдаровувати того, кому раніше завдано болю.

2-3 хвилини Адорації в тиші

24 червня, вівторок

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

185. Окрім того, тільки зовнішнє відшкодування недостатнє ні для світу, ні для Серця Христа. Якщо кожний подумає про свої гріхи і про їхні наслідки для інших, то відкриє, що відшкодування шкоди, завданої цьому світові, також означає прагнення відшкодувати зраненим серцям там, де була завдана найбільша шкода, найболісніша рана.

186. Дух відшкодування «спонукає до надії, що кожную рану, навіть найглибшу, можна зцілити. Часом повне відшкодування здається неможливим, коли майно або близькі особи втрачені назавжди або коли певні події вже незворотні. Але намір відшкодувати, і то в конкретний спосіб, є суттєвим для процесу примирення і відновлення миру в серці».

Серце Ісуса, списом пробите, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми також дивимося на Твоє Серце. У Його рані є місце для кожного з нас, з усіма нашими гріхами. Але ми мусимо прийти, тому ми і є, тут з Тобою.

2-3 хвилини Адорації в тиші

25 червня, середа

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

190. Серце, здатне скрушитися, може зростати в братерстві та солідарності, бо «хто не плаче, відступає, внутрішньо старіє, а хто молиться простіше й глибше, адорує і зворушується перед Богом, той дозріває. Якщо ми постійно відходимо від себе і приходимо до Христа, то стаємо вбогими духом. У такий спосіб ми наближаємося до бідних – Божих улюбленців». Внаслідок цього народжується автентичний дух відшкодування, бо «скрушений серцем щораз більше відчувається братом усіх грішників світу, щораз більше відчуває себе братом без найменшого натяку на вищість чи суворість осудження, але завжди з прагненням любити і відшкодувати». Солідарність, народжена з каяття, водночас уможливорює примирення. Особа, здатна до розкаяння, «замість того, щоби злитися чи обурюватися на гріх братів, плаче через їхні гріхи. Не обурюється. Тоді відбувається своєрідним перелом, коли природна тенденція бути поблажливим до себе й водночас твердим до інших змінюється на протилежну, і особа завдяки Божій благодаті стає суворою до себе і милосердною до інших».

Серце Ісуса, Джерело всякої втіхи, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, ми хочемо зупинити всі наші претензії до ближніх та знайти підставу для прощення та очікування прощення. Ти заспокоюєш бурю нашої гордині та готуєш нас до примирення.

2-3 хвилини Адорації в тиші

26 червня, четвер

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

211. Христос просить тебе, не нехтуючи розсудливістю і пошаною, не соромитися визнавати дружбу з Ним. Він просить, щоби ти мав відвагу розповісти іншим, що зустріч із Ним була для тебе добром: «Кожний, отже, хто визнає мене перед людьми, того і я визнаю перед моїм Отцем небесним». Але для люблячого серця це не обов'язок, а потреба, яку важко зупинити.

212. Не слід думати про місію проголошення Христа як про щось, що відбувається тільки між Ним і мною. Її переживають у співучасті з власною спільнотою і з Церквою. Якщо ми віддаляємося від спільноти, то віддаляємося також від Ісуса. Якщо про це забуваємо й не турбуємося цим, то наша дружба з Ісусом охолоне. Про це не можна забувати. Любов до братів з чернечої, парафіяльної, дієцезіяльної спільноти – це як паливо, яке підтримує нашу дружбу з Ісусом. Учинки любові до братів і сестер у спільноті можуть бути найкращим і часом єдиним можливим способом виразити перед іншими любов до Ісуса Христа. Сам Господь сказав: «З того усі спізнають, що мої ви учні, коли любов взаємну будете мати».

Серце Ісуса, Життя і Воскресіння наше, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, прагнемо, щоб наш погляд був Твоїм поглядом. . Ми хочемо, щоб люди, зустрівшись з нами, відчули Твою доброту.

2-3 хвилини Адорації в тиші

27 червня, п'ятниця

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

213. Це любов, яка служить спільноті. Я постійно нагадую, що Ісус дуже ясно сказав: «Істинно кажу вам: усе, що ви зробили одному з моїх братів найменших – ви мені зробили». Він заохочує тебе знайти Його також і там – в кожному браті й у кожній сестрі, особливо в найубогіших, найбільш принижених і відкинутих суспільством. Яка ж це прекрасна зустріч!

214. Тому, якщо ми комусь допомагаємо, то це не означає, що забуваємо про Ісуса. Навпаки, ми зустрічаємо Його, але в інший спосіб. А коли намагаємося когось підняти й допомогти йому, Ісус стоїть поряд. Справді, слід згадати, що коли Він послав своїх учнів з місією, то «Господь допомагав їм». Він є там, працює, бореться і разом із нами чинить добро. У таємничий спосіб Його любов проявляється через наше служіння, Він сам промовляє до світу мовою, яку часом неможливо виразити словами.

Серце Ісуса, Мир і Поєднання наше, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, прихованого під видом хліба, Ти вчиш нас бачити Тебе в тих, хто цього потребує. Ми хочемо зупинитися з Тобою в тиші, щоб сповнитися любов'ю до них, допомагай нам нести любов у світ.

2-3 хвилини Адорації в тиші

28 червня, субота

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

215. Він посилає тебе чинити добро, спонукаючи зсередини. Закликає тебе до конкретного служіння: будеш лікарем, матір'ю, вчителем, священником. Ти будь-де можеш відчутти, що Він тебе кличе і посилає на землю з місією. Він сам говорить нам: «Ідіть, ось я вас посылаю». Це частина дружби з Ним. Щоби ця дружба дозрівала, потрібно Йому дозволити послати тебе виконувати твою місію в цьому світі з довірою, щедрістю, свободою, без страху. Якщо зачинишся у своїй вигоді, це не дасть тобі відчувати безпеку, а почне з'являтиметься страх, сум, незадоволення. Хто не виконує свою місію на цій землі, не може бути щасливим, він розчаровується. То ж краще дозволити Йому послати тебе туди, куди Він хоче. Не забувай, що Він йде разом з тобою. Він не кидає тебе в безодню і не залишає самого. Він тебе спонукає і супроводжує. Він це обіцяв і виконує: «Отож я з вами по всі дні аж до кінця віку».

Серце Ісуса, Спасіння тих, хто на Тебе уповає, *помилуй нас!*

Споглядаючи Тебе, Ісусе, в Пресвятих Дарах, ми хочемо чути Твій голос у тиші. Ти хочеш, щоб ми залишалися з Тобою, але щоб потім ми могли піти до інших, сповнені Твоїм миром. Господи, вчини нас знаряддям твого миру!

2-3 хвилини Адорації в тиші

29 червня, неділя

З енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

216. У якийсь спосіб ти повинен бути таким місіонером, яким були апостоли Ісуса й перші учні, які пішли проголошувати Божу любов, які пішли проголошувати, що Христос живий і з Ним варто зустрітись. Свята Тереза від Дитяти Ісус переживала це як невід'ємну частину своєї жертви милосердній Любові: «Я хотіла дати пити моєму Улюбленому, й сама відчувала, як мене поглинає прагнення душ». Це також і твоя місія. Кожний виконує її по-своєму, і ти побачиш, як можеш її виконувати. Ісус на це заслуговує. Якщо будеш хоробрим, то Він тебе просвітить. Буде тебе супроводжувати й зміцнювати, і ти отримаєш цінний досвід, який дасть тобі багато добра. Не має значення, чи побачиш якісь результати, дозволь Господу діяти в таїні твого серця, але не припиняй жити радістю, намагаючись передати іншим любов Христа.

Серце Ісуса, Надіє тих, хто в Тобі вмирає, *помилуй нас!*

Поклоняємось Тобі, Ісусе, в Пресвятих Дарах. Ти хочеш, щоб ми йшли та приносили плоди. Цей плід – це врожай вмираючого зерна. Живий Хлібе, годуй нас і зроби нас добрими для інших, подібними до Тебе.

2-3 хвилини Адорації в тиші

30 червня, понеділок

Закінчення енцикліки *Dilexit nos* – «Він полюбив нас» Папи Франциска:

218. Сьогодні все купується і за все платиться, і здається, що саме відчуття гідності залежить від речей, які можна отримати силою грошей. Нас підштовхують тільки накопичувати, споживати і розважатися в системі, яка деградує і не дозволяє нам дивитися далі тимчасових і дрібних потреб. Любов Христа поза цим збоченим механізмом, і тільки Він може звільнити нас від цієї лихоманки, де вже нема місця для безкорисливої любові.

219. З пробитого боку Христа далі впливає ця річка, яка ніколи не висихає. Тільки Його любов може уможливити існування нового людства.

220. Прошу Господа Ісуса Христа, щоби з Його святого Серця на всіх нас зійшли ріки живої води і загоїли рани, які ми собі завдаємо, щоби зміцнили нашу здатність любити й служити, щоби спонукали нас вчитися йти разом до справедливого, солідарного і братерського світу. Так буде до дня, коли ми разом щасливо святкуватимемо в небесному Царстві. Там буде воскреслий Христос, який гармонізує всі наші відмінності світлом, яке безустанно виходить із Його відкритого Серця. Нехай Його завжди прославляють.

Серце Ісуса, Насолодо всіх Святих, *помилуй нас!*

Поклоняємось Тобі, Ісусе, в Пресвятих Дарах. Ми будемо вертатися до цієї тиші, до зустрічі серце до серця. Щоб частіше перебувати з Тобою та з нашими ближніми. Господи, нехай нашим місцем зустрічі буде Твоє Божественне Серце в якому є місце для кожної людини.

2-3 хвилини Адорації в тиші